

KOPRSKA PREDELOVALNICA DEBELE PLOČEVINE

Apel rektorju in vsem kritično razmišljajočim

Z velikim obžalovanjem in razočaranjem ugotavljam, da dogodki zadnjih let in predvsem zadnjih tednov na Fakulteti za humanistične študije v Kopru, potrjujejo dejstvo, da smo v Sloveniji in širše priča popolnemu razpadu visokošolskega in univerzitetnega sistema in koncepta avtonomije univerz.

Že več let se vodstva fakultet in univerz, zavestno popolnoma podrejuje neoliberalni paradigmi, ki je popolnoma razžrla in uničila kritično-refleksivni habitus na univerzah, pripeljala do finančnega sesutja fakultet, povzročila propadanje družboslovnih in predvsem humanističnih znanosti in z bolonjsko reformo popolnoma razvrednotila znanje in kritično mišljenje, ki je glavni pogoj in konstitutivni del avtonomnega družboslovnega in humanističnega znanstvenega polja, na fakultetah vpeljala učenje veščin in spretnosti, iz fakultet izgnala kritično angažirani pedagoški kader, oziroma se mladim podeljuje »prave« popotnice za hitro razvijajoči se svet (Odprto pismo za koprsko humanistiko), namesto, da se jih vzpodbuja, da sami kritično presodijo in izberejo za sebe primerno popotnico in jih natančno upoštevajoč evropske direktive in smernice pripravljajo na članstvo in boj za preživetje v novo nastalih družbeno ekonomskih razmerjih v Sloveniji in Evropi, ki potrebuje polpismenega, veččega in spretnega, čimmanj razmišljajočega kognitivnega proletarca.

Kljub temu, da študenti in študentke že več let skozi najrazličnejša gibanja (Alternativa Obstaja, Akademsko gibanje Valerija, Plenum Koper, gibanje Rešimo Univerzo idr.), opozarjamo na strukturne probleme tako fakultete kot tudi univerzitetnega sistema v Sloveniji in širše, še posebej po vpeljavi Bolonjskega sistema, so naša opozorila vedno naletela na gluha ušesa vodstva, oziroma še huje, smo bili protagonisti teh gibanj ožigosani za moteče, nezaželjene, za fakulteto in univerzo škodljive subjekte, ki kazijo podobo »humanističnega dragulja« sredi Kopra, ki je bil že enkrat ustvarjen¹ (Odprto pismo za koprsko humanistiko), in ga kot takega ni primerno nadalje ustvarjati, spreminjati, nadgrajevati, kot bi si mi (»moteči subjekti«) to želeli, saj je očitno v tem provincialnem okolju »brušenje dragulja« prepovedano.

Prav ti nezaželjeni in moteči študenti in študentke, so/smo skozi razna društva (predvsem Društvo HUM), krožke (Collegium Artium), gledališke skupine, javne manifestacije in prireditve, razstave, skozi članstvo v študentskih svetih in organih, skozi

¹ Zanimiva je uporaba dovršnega glagola **ustvariti** »humanistični dragulj«, kar asociira na to, da gre pri FHŠ-ju za dokončano zgodbo, kar kaže na jasno antiintelektualno pojmovanje smisla fakultete in univerze s strani avtorja/avtorice omenjenega pisma, saj se fakultete in univerze očitno ne ustvarja in ne nadgrajuje, temveč se jo le enkrat ustvari in se jo za vse večne čase časti in malikuje.

sodelovanje na informativnih dnevih in v predstavitvah programov in fakultete, še največ prispevali k sami prepoznavnosti fakultete in njeni umeščenosti v istrski prostor. Vodstvo fakultete je kaj hitro pozabilo tudi na vloženi trud in prizadevanja teh istih »motečih« študentov, pri obrambi univerzitetnih prostorov Armerije in Foresterije, saj so le ti takrat očitno stali na pravi strani, danes pa, ko vodstvo strnjuje svoje vrste (podpisi predstojnikov in njihovih namestnikov pod odprto pismo) in se poslužuje totalitarističnih prijemov in ukrepov, kjer velja geslo: »kdor ni z nami je proti nam«, ti študenti in študentke v njihovih očeh zasedajo bregove nasprotne strani.

Jasno in glasno Vam sporočam, drage gospe in gospodje, da mi ne stojimo na nasprotni strani brega, saj bi se rade volje in z vso vnemo, požrtvovalnostjo in trudom želeli boriti in se borimo proti tistim, ki nam kratijo primerno financiranje naših univerzitetnih programov, ki se vmešavajo v avtonomijo univerze in fakultete, ki vpeljujejo v znanost točkovni sistem, ki temelji na kvantiteti in ne na kvaliteti, ki podpirajo politikansko neoliberalizacijo študentskega organiziranja, ki humanistiko in družboslovje obravnavajo kot manj vreden nebodigatreba, ki ga je treba prilagoditi »tržnim razmeram«, ki podpirajo prekarizacijo pedagoškega in raziskovalnega kadra, ki brez treznih premislekov in kritične misli vpeljujejo politikanske evrokratske načrte unifikacije, standardizacije, degradacije, neoliberalizacije in komercializacije visokega šolstva; če bi le imeli primerne sogovornike/ce in soborce/ke in če nas le ti ne bi obravnavali kot »zmedene« šolarje, dijake, ki so se pustili indoktrinirati s strani »motečih« profesorjev in profesorice.

Nikakor pa ne morem in ne bom pristal na to, da znotraj takšne družbene ureditve nastaja izprijeno akademsko polje, ki vse to molče in kimoglavo podpira, namesto da bi povzdignilo kritični glas nad take uzurpacije, posebej nad tiste, ki potekajo v njegovem lastnem okrilju. (Prolog v humanistični manifest, Akademsko gibanje Valerija)

Prepričan sem, da se nekateri podpisniki in podpisnice Odprtega pisma za koprsko Humanistiko – za znanje in humanistični etos prihodnjih generacij in nekateri člani vodstva fakultete, vendarle zavedajo zgodovinske zmote, nesposobnosti, sebičnosti in pohlepnosti najodgovornejših med njimi, ki, in pri tem za trenutek spreglejmo tisto, kar je nemogoče spregledati (odpuščanja zaradi osebnih zamer, nestrinjanja, kritičnosti in ne podrejanja vodstvu, selektivno upoštevanje rektorjevih usmeritev pri odpuščanju itd.) in se osredotočimo na glavni argument najodgovornejših, ki prekinitve delovnih razmerij profesorjem, profesoricom, asistentom in asistentkam iz fakultete, opravičujejo kot ukrep, ki je bil izveden zaradi neustreznega financiranja in pomanjkanja finančnih sredstev.

Nedvomno je, da bi ta argument vzdržal, v kolikor bi Fakulteta za humanistične študije bila predelovalnica debele pločevine in bi njen pedagoški kader bil, lahko zamenljiva delovna

sila brez vrednosti. Toda vendarle so to doktorji in doktorice znanosti, ki so/ste na svojem področju nezamenljivi in kot taki za fakulteto neprecenljivi. Prav tako neprecenljivi za fakulteto bi morali biti tudi nadebudni mladi asistenti in asistentke, ki s svojim trudom in požrtvovalnostjo ter pridobivanjem dragocenih izkušenj in znanj, predstavljajo svetlo prihodnost za nadaljnji razvoj fakultete.

Nedvomno bi ta argument vzdržal tudi, če ne bi vodstvo fakultete produciralo novih programov kot po tekočem traku, brez neke jasne razvojne strategije, kako bo to ogrozilo financiranje fakultete in njen pedagoški kader, če bi se vodstvo fakultete bolj usmerilo v raziskovalno dejavnost in ne bi bila fakulteta tako odvisna od Znanstveno raziskovalnega središča v Kopru, če bi se vodstvo fakultete jasno in odločno ter v sodelovanju s študenti, borilo proti Vladi RS zaradi premajhnega financiranja družboslovnih in humanističnih programov in navsezadnje tudi, če bi nekateri najodgovornejši, zaradi zatečenega finančnega stanja na fakulteti, imeli temu primerne plače in nagrade, ne pa, da se nekateri kopajo v medu in mleku, drugim pa se odreže še tisti zadnji kos kruha, ki jim je omogočal preživetje.

Apeliram na rektorja univerze in na vse tiste, ki se ne želite znajti v bližnji prihodnosti na listi »nezaželenih«, »izkoriščenih in zavrženih«, »spregledanih« in »ožigosanih« oziroma želite univerzo vzpostaviti kot mesto kritične refleksije v družbi, ki bo avtonomno in odprto intelektualno polje, v katerem družbeno-odgovorno delovanje ter kritična misel posameznikov in posameznic ne bosta preganjana, temveč bosta nujna pogoja za njegov obstoj, da v sodelovanju s študenti, reorganiziramo fakulteto, zamenjamo odgovorne za že zdaj komaj popravljivo škodo, prekličemo odpuščanja kvalitetnega pedagoškega kadra in usmerimo kopja proti skupnemu sovražniku. Brez boja ni avtonomije!

V kolikor ne bo prišlo do jasnih in odločnih sprememb, sem mnenja, da bodo zadnji dogodki študentom in študentkam jasen pokazatelj (prekinitev delovnega razmerja s 35 pedagoškimi delavci), da je napočil čas, ko moramo študenti in študentke prenehati z opozarjanji, ki so očitno sama sebi namen in moramo zaradi zavedanja svoje odgovornosti do družbenih razmerij, katerih del smo, prevzeti vaje v svoje roke.

Mile Zukić, študent

PS :

- UNIVERZA NI PODJETJE
- AVTONOMIJA NI DANOST
- BREZ BOJA NI AVTONOMIJE
- BODIMO REALNI, ZAHTEVAJMO NEMOGOČE!
- ŠTUDENTI SMO POLITIČNO TELO

(Prolog v humanistični manifest, leto in pol nazaj)